

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.279/2014/3. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Frank Edit ügyvéd által képviselt ArTISJUS Magyar Szerzői Jogvédő Iroda Egyesület felperesnek - a dr. Tímár Gyöngyi ügyvéd által képviselt alperes ellen szerzői jogdíj megfizetése iránt indított perben a Gyulai Törvényszék 2014. február hó 20. napján kelt 17.P.20.212/2013/4. számú ítélete ellen az alperes részéről 5. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja**.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 16 350 (tizenhatezer-háromszázötven) Ft másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I N D O K O L Á S

Az alperes által üzemeltetett **(panzió neve)** elnevezésű kereskedelmi szálláshelyen a felperes 2009. március 17. napján ellenőrzést tartott, amelynek során adatszolgáltatási lapot és felhasználási engedélyt állított ki. Ebben rögzítette, a szálláshely az év minden napján nyitva tart, a férőhelyek száma 22, a szálláshely típusa panzió, amelynek 11 szobájában televíziókészülékek találhatók. A zeneszolgáltatás kezdő időpontjaként az adatlapon 2009. március hónap került feltüntetésre. A fenti dokumentumokat az alperes alkalmazottja aláírta.

A felperes a 2013. április 1-től 2013. szeptember 30. napjáig terjedő időtartamra összesen 30 412 Ft összegű szerzői jogdíjat számlázott az alperesnek, amelyet az alperes nem egyenlített ki.

A fizetési meghagyással indult eljárást követően a felperes keresetében kérte az alperes kötelezését 30 412 Ft és ennek 2013. július 26. napjától a kifizetés napjáig járó, a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése szerinti kamat megfizetésére.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Érdemi védekezése szerint önmagában az a körülmény, hogy a panzióban zeneszolgáltatásra alkalmas eszköz került elhelyezésre, nem jelenti azt, hogy ott ténylegesen zeneszolgáltatás történik. Nem vitatta, hogy a panzió szobáiban televíziókészülékek vannak, álláspontja szerint azonban azok

nem minősülnek zeneszolgáltatásra alkalmas eszköznek. Hangsúlyozta, a

- 2 -

vendéglátóhelyen zeneszolgáltatás, illetve zenés, táncos rendezvények nincsenek, a televíziók kizárólag műsort sugároznak. Vitatta, hogy a felperes által felhozott bírósági határozatok a perben irányadóak lennének, figyelemmel arra, hogy azok - keletkezésük időpontjára figyelemmel - csak a korábbi joggyakorlat elősegítését célozhatták.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 30 412 Ft tőkét és ennek 2013. július 26. napjától a kifizetés napjáig járó kamatait, továbbá 27 700 Ft perköltséget. Határozatának indokolásában megállapította, az ellenőrzés során a felperes által kiállított adatlap önmagában bizonyítja a zeneszolgáltatás tényét, vagyis a felhasználást, ami az Szjt. 16. § (1) bekezdése alapján szerzői jogi védelem alatt áll, s annak alapján a felhasználó köteles a jogdíj megfizetésére (Szjt. 94. § (1) bekezdés e) pont). Ez minimálisan azt a jogdíjösszeget jelenti, amelynek megfizetésére a felhasználó a jogszerű felhasználás esetén köteles lenne, azaz amely összeget a felperes jogdíjközleménye tartalmaz. Rámutatott, a perben a felperes az adatszolgáltatási lap becsatolásával bizonyította az alperes részéről megvalósuló, szerzői jogdíjfizetési kötelezettséget megalapozó felhasználást, amely mindaddig vélelmezhető, amíg nem kerül sor az alperes részéről a már megkezdett felhasználás megváltoztatásának, vagy a zeneszolgáltatás megszűnésének felperes felé történő bejelentésére. Kiemelte, az alperes elismerte, hogy a panzió szobáiban televíziókészülék található, ezen kívül az étteremben számítógép, laptop, hangszóró és projektor is működik, amelyek zeneszolgáltatásra alkalmas készülékek, ugyanakkor az alperes nem bizonyította, hogy a panzióban zeneszolgáltatás nem történik, illetve hogy annak esetleges megszűnését, vagy megváltozását a felperesnek bejelentette volna.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést annak megváltoztatása, a felperes keresetének elutasítása iránt. Fellebbezési érvelése szerint a tv-készülék 2014-ben nem tekinthető olyan technikai eszköznek, amelyen jellemzően zeneszolgáltatás történik. Állította, hogy a perbeli panzióban nincs zenecsatornákra vonatkozó előfizetés, így a szobákban elhelyezett tv-készülékeken elsődlegesen filmeket, sportműsorokat lehet megtekinteni. Nem vitatta, hogy a televízió alkalmas zenei műsorok sugárzására is, véleménye szerint azonban a panzió szobáiban elhelyezett tv-készülékeken való sugárzás nem tekinthető nyilvános előadásnak. Továbbra is sérelmezte az elsőfokú bíróság által hivatkozott eseti döntések jelen perben való felhasználását, miután azok a 22 évvel ezelőtti gyakorlat alapján kerültek kialakításra, így mára már a technikai fejlődés folytán meghaladottá váltak. Kiemelte, a kiállított adatszolgáltatási lapot aláíró alkalmazottja nem volt jogosult a cég nevében jognyilatkozat tételére, így az adatszolgáltatási lapot sem írhatta volna alá.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, a 2009. március 17-én végzett ellenőrzést követően az alperestől nem érkezett olyan tartalmú bejelentés, miszerint az üzletben zeneszolgáltatást nem végez, a jogdíjfizetési kötelezettségét a jelen per megindításáig nem is vitatta, annak

huzamos ideig eleget tett. Érvelése szerint közömbös az a fellebbezési hivatkozás, miszerint a tv-készülékeken elsődlegesen filmeket, híradásokat, illetve sportműsorokat tekintenek meg a nézők. Az elsőfokú eljárásban is hivatkozott BH 1992. 98. számú eseti döntésből következően köztudomású, ezért bizonyítást nem igénylő ténynek tekintendő, hogy a tv-készüléken zeneszolgáltatás is történik. Az ezen alapuló bírói gyakorlat az elmúlt évtizedekben is töretlen volt, így önmagában az a körülmény, hogy az idézett eseti döntés 22 évvel ezelőtt született, annak alkalmazhatóságát nem kérdőjelezi meg. Tény ugyanakkor, hogy a vendéglátó üzlet üzemeltetője által bármely technikai eszközzel végzett zeneszolgáltatás jogdíjköteles. A zene lejátszására alkalmas eszköz minőségének nincs köze ahhoz, hogy a felhasználás engedélyköteles, illetve díjköteles. Kifejtette, tévesen hivatkozik az alperes a vendégek tulajdonában levő eszközökön végzett zeneszolgáltatásra, ez ugyanis a magánhasználat körébe tartozik, arra az Szjt. szabályai nem terjednek ki. A kereskedelmi üzlet üzemeltetője által végzett zeneszolgáltatás azonban nem tekinthető szabad felhasználásnak. Fenntartotta álláspontját, miszerint a panzió szobája a nyilvánosság számára hozzáférhető hely, miután oda bárki beléphet, aki díjfizetés ellenében azt igénybe veszi. A szállodai szobák magánjellege nem zárja ki, hogy az azokban üzemeltetett televíziókészülékek útján való közvetítés nyilvános közvetítésnek minősüljön, az az Szjt. 38. §-ában foglaltak hatálya alá nem vonható.

Tévesnek minősítette az alperes álláspontját a tekintetben is, hogy a cég alkalmazottja nem volt jogosult a képviselőre, így az adatszolgáltatási lap aláírására. Utalt arra, hogy a BH 1993. 240. számú esti döntésen alapuló bírói gyakorlat egységes abban, hogy a vendéglátó üzletben munkát végző alkalmazott a Ptk. 220. § (1) bekezdésében foglaltak alapján jogosult az ellenőrzések során használt adatszolgáltatási lap és felhasználási engedély aláírására.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság által helyesen hivatkozott, a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. tv. (Szjt.) 16. § (4) bekezdése szerint a szerzőt a mű felhasználására adott engedély fejében díjazás illeti meg. A felhasználó az irodalmi és zenei művekkel kapcsolatos szerzői jogok kezelését végző szervezettel köthet szerződést a már nyilvánosságra hozott zenemű és irodalmi mű nyilvános előadásának engedélyezésére (Szjt. 25. § (1) bekezdés). A szerződéskötés és előzetes díjfizetés nélküli nyilvános előadás jogsértő, a felhasználó ugyanis ilyen esetben nem rendelkezik az Szjt. 16. § (1) bekezdésében írt engedéllyel, amit a közös jogkezelő szervezet adhat meg részére.

Az a perbeli esetben nem volt vitás, hogy az alperes az általa üzemeltetett panzió szobáiban televíziókészülékeket helyezett el, amelyeken keresztül műsorszolgáltatás történt, az a védekezése pedig nem fogadható el, hogy a televíziókészülék nem minősül zeneszolgáltatásra alkalmas eszköznek. Az, hogy a televízió alkalmas a zenei műsorok közvetítésére, azaz azon keresztül zeneszolgáltatás történhet,

nyilvánvaló tény, ezt a BH1992. 98. számú eseti döntés köztudomású, ezáltal bizonyítást nem igénylő ténynek minősítette. Nem változtat ezen az az alperes által hivatkozott körülmény sem, hogy a technika fejlődése folytán nyilvánvalóan számos más, mind technikailag, mind műszakilag fejlettebb eszköz segítségével is lehetséges a zenehallgatás. Lényeges emellett, hogy önmagában már a televíziókészülékek elhelyezésével vélelmezhető azok használata, így az alperes csak annak bizonyításával szabadulhatott volna a jogdíjfizetési kötelezettsége alól, hogy a szobákban elhelyezett tv-készülékeket nem használta, azok üzemképtelenség avagy egyéb ok folytán zeneszolgáltatásra alkalmatlanok voltak. Ezt azonban a perben az alperes maga sem állította.

Az alperes a fellebbezésében a továbbiakban arra hivatkozott, hogy a panzió szobái nem tekinthetők bárki számára hozzáférhető nyilvános helynek, ezért az ott elhelyezett készülékek használatával nyújtott zeneszolgáltatás nem minősül nyilvános előadásnak. A panzió szobái nyilvános jellegének alátámasztására a felperes fellebbezési ellenkérelmében több olyan európai uniós döntésre hivatkozott, amelyek alátámasztják a felperes erre vonatkozó álláspontját, ugyanakkor a perbeli esetben nem annak van döntő jelentősége, hogy a panzió szobái a nyilvánosság számára hozzáférhetőnek tekinthetők-e, avagy szűken értelmezve az itt történő zeneszolgáltatás nem minősül nyilvános előadásnak. A szerzői jogdíjfizetési kötelezettséget illetően ugyanis az Szjt. 16. § (1) és (4) bekezdéséből következően a fő elhatároló szempont az, hogy a felhasználás az Szjt. 34-41 §-aiban szabályozott szabad felhasználás körébe tartozik-e, avagy nem. Az alperes védekezése szerint a panzió szobáiban elhelyezett tv-készülékeken sugárzott zeneművek magánhasználatra szolgáló előadások, s e címen tartoznak a szabad felhasználás körébe. Az Szjt. 38. § (1) bekezdés f) pontjában foglaltak szerint, ha az előadás jövedelemszerzés, vagy jövedelemfokozás célját közvetve sem szolgálja és a közreműködők sem részesülnek díjazásban, a művek előadhatók magánhasználatra, valamint alkalmasszerűen tartott zártkörű összejöveteleken, vagyis a szabad felhasználás ismérve e tekintetben a jövedelemszerzés kizártsága, valamint a magánhasználat ténye. E feltételek konjunktívák, azaz bármelyikük hiányában nem lehet szó szabad felhasználásról. A perbeli esetben az első feltétel nem valósul meg, miután az alperes célja a tv-készülékek elhelyezésével nyilvánvalóan a panzió látogatottságának s ezáltal saját bevételeinek fokozása, hiszen vitathatatlanul magasabb díjat érvényesíthet olyan szobák kiadása esetén, amelyekben tv-készülékek is elhelyezésre kerülnek.

Alaptalanul hivatkozik az alperes fellebbezésében arra is, hogy az ellenőrzés során kiállított adatlapot aláíró alperesi alkalmazott nem volt jogosult a cég képviselőjére. E körülménynek a per elbírálása szempontjából abban az esetben lenne jelentősége, ha az alperes vitatta volna, hogy a panzió szobáiban televíziókészülékek kerültek elhelyezésre. Ennek tényét azonban maga is elismerte, azok üzemeltetése hiányára, avagy üzemképtelen voltára sem hivatkozott.,

A fentebb kifejtettekre tekintettel megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a jogszabályi rendelkezéseknek megfelel, ezért azt az ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes fellebbezési eljárási költségeinek viselésére, amelynek összegét az ítéltábla a felperes jogi képviseletével kapcsolatos - a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (5) bekezdése alapján megállapított - ügyvédi munkadíj és a jogi képviselő tárgyaláson való megjelenésével kapcsolatban felmerült utazási költség figyelembevételével határozta meg.

Szeged, 2014. október 15.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró